

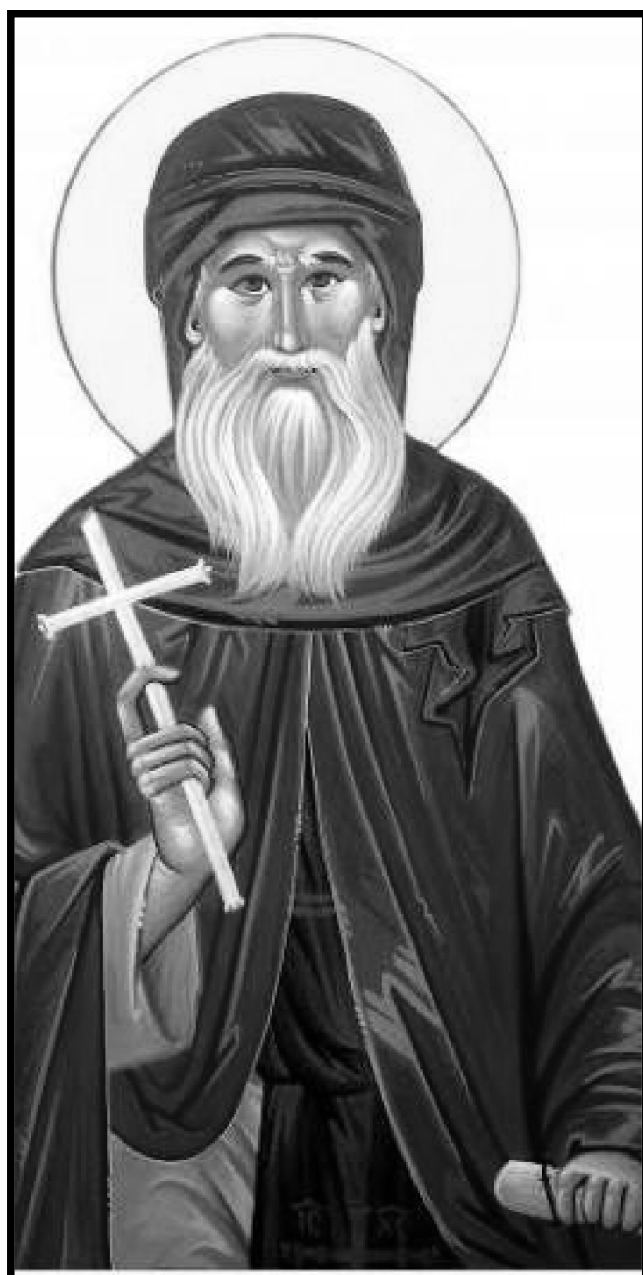
BULETINUL BISERICII

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Pocăința este un adevărat cutremur al inimii, o răsturnare profundă a ființei,
o curățire a cugetului, o întoarcere către Dumnezeu.*

– Părintele Ioan de la Schitul Sainte-Foy

Nr. 621 / 25 octombrie 2026

SFÂNTUL CUVIOS
DIMITRIE BASARABOV

SEC. AL XIII-LEA
† 27 OCTOMBRIE

DRUMUL PĂSTORULUI SPRE DUMNEZEU

Text de: Pr. Mircea Păcurariu

Unul dintre reprezentanții de seamă ai vieții creștine, odrăslit de frații noștri români care trăiesc în sudul Dunării, a fost Sfântul Dimitrie zis "cel nou" sau "Basarabov", ale cărui moaște se găsesc azi în catedrala patriarhală din București. A trăit în veacul al XIII-lea, deci în timpul "imperiului" de la Târnovo, întemeiat de români și de bulgari sub conducerea fraților Petru și Asan. S-a născut în satul Basarabov, așezat pe râul Lom, un afluent al Dunării, în apropierea orașului Russe.

Părinții lui erau oameni săraci, care nu l-au putut da la învățătură, de aceea, de mic a fost nevoit să-și câștige el însuși cele necesare traiului. Ani în șir a păscut vitele și oile țăranilor din sat, pe colinele din preajma Dunării și pe văile înverzite ale râului Lom. Viața în mijlocul naturii a oferit tânărului păstor prilejul de a admira mereu frumusețile firii celei văzute, ajutându-l să iubească și mai mult pe Făcătorul

lumii văzute și nevăzute. În duminici și sărbători a luat parte alături de părinți și de ceilalți credincioși, la slujbele săvârșite în biserica satului, putând astfel să asculte învățăturile de viață îndrumătoare ale Mântuitorului Iisus Hristos, ale Sfinților Săi Apostoli și ale Sfinților Părinți.

Atmosfera de viață autentic creștină din familie, ca și învățăturile pe care le auzea la biserică l-au făcut să fie blând și milostiv cu toți semenii săi. Postea și se ruga mereu, așa cum se cuvine unui adevărat creștin. Se îngrijea mult de cei săraci, cărora le împărțea o parte din hrana pe care o primea de la consătenii săi pentru paza vitelor.

Cunoscând pe unii călugări din mănăstirile din apropiere, a aflat de viața îmbunătățită pe care o duceau aceștia, departe de lume și de grijile ei. Pe măsură ce creștea cu vârsta și cu înțelepciunea, s-a trezit în el dorul după viața monahală, deși practicase și până atunci, poate fără ca să-și dea seama, cele trei "sfaturi" cerute oricărui călugăr: sfințenia vieții (fecioria), smerenia (ascultarea) și sărăcia. Drept aceea, într-una din zile, a părăsit lumea, cu toate ale ei, și "luându-și crucea", s-a călugărit într-o mănăstire din apropiere. S-a așezat într-o peșteră, săpată în stâncă, pe malul râului Lom.

Acolo a petrecut ani în șir în post aspru, înfrânare și rugăciune, izolat cu totul de lume și chiar de ceilalți monahi. Nu se știe câți ani a trăit în această peșteră și nici cum își agonisea cele necesare traiului, după cum nu se știe nici data trecerii sale la cele veșnice. De un lucru putem fi siguri : că el a fost în permanență o pildă vie de aleasă viață creștină pentru ceilalți

călugări și pentru obștea cea mare a credincioșilor.

Se spune că pe când și-a simțit sfârșitul aproape, a venit pe malul Lomului și s-a așezat între două lespezi de piatră ca într-un sicriu. Și astfel și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu, fiind înconjurat în chip nevăzut doar de sfinții îngeri.

Pe bună dreptate, una din cântările bisericești din ziua prăznurii sale îi înfățișează viața prin aceste cuvinte: "Ca un înger pe pământ viața ta ai săvârșit, în post și rugăciune ziua și noaptea petrecând, ca să înfrângi pornirea ispitelor cu care te-ai luptat, ca un ostaș adevărat al lui Dumnezeu, a cărui voie ai împlinit din tinerețe și toate întunecimile le-ai socotit. Pentru aceasta și noi cu credință te laudăm și te slăvim". (Podobia la Utrenie).

Sursa: crestinortodox.ro

STAREȚUL TADEI

1914 - 2003

DOAMNE, PĂZEȘTE-MI PACEA LĂUNTRICĂ

Totul se află pururea în schimbare, se prefăce neîncetat. Nimic nu rămâne în aceeași stare, ci se schimbă sau se desăvârșește: în bine sau în rău. Nu vom putea învăța să fim smeriți, până ce nu vom îndura multe dureri în inimă. Și, până ce nu învățăm să fim smeriți, vom îndura multe dureri în inimă. Dumnezeu stă deoparte, îngăduie să primim durerea sub coasta stângă, să vedem ce miasmă avem acolo, să spunem: „M-a mușcat chiar de inimă, oh, și nu-l pot ierta!”.

Cum să nu-l poți ierta, când și tu

ești la fel ca el, când și tu ai mâniat pe mulți în același fel? Învăță acum să fii liniștit! Nu ne vom putea deprinde să fim smeriți până ce nu vom îndura multe dureri în inimă. Sfinții Părinți spun: „Dacă nu ne vom osteni să ne smerim, Domnul nu va înceta să ne smerească El Însuși.” Domnul nu va înceta să ne smerească prin cineva de lângă noi. Cineva ne va mânia, ne va împinge la o stare de mânie, până ce vom ajunge să rămânem liniștiți când va vrea oareșicine să ne mânie. Atunci vom fi încercați. Și ne va ataca, dar noi vom rămâne liniștiți. Va năvăli din toate părțile, iar noi vom privi în liniște, ne vom păzi pacea lăuntrică – nu avem intenția să ne dăm pacea lăuntrică atât de ieftin. Iată, atunci sufletul ajunge smerit și blând, și trece prin lumea aceasta cu o deplină înțelegere a vieții. Iar oamenii socotesc după aceea și spun: „Știu, omule, cum erai tu înainte, îndărătnic, iar acum ai devenit parcă nesimțitor, totul îți este la fel.” Nu, aceasta nu este nepăsare, ci biruință asupra răului! Domnul ne dă putere să biruim răul cu pace.

Domnul ne dă putere să biruim răul cu pace. Câtă vreme suntem aici, în trup, se cuvine să biruim toate acestea prin puterea lui Dumnezeu. Aceasta și vrea Domnul de la noi, să respingem răul prin înțelegere și să ne întoarcem cu toată inima și cu toată ființa noastră către El, către Domnul. Dispoziția pe care o avem față de semenii este dispoziția pe care o avem și față de Dumnezeu. Interesele și planurile noastre ne încurcă mult în viață. Interesul, și planul unu, apoi doi, și trei, și patru, și cinci... Socotim că nu vom izbuti nimic dacă nu planificăm, dacă nu socotim, dacă nu facem ceva. Trebuie să ne ostenim să lucrăm după

conștiință, dar nu în grabă, căci din grabă ne răstoarnă vrăjmașul. În graba aceasta nu ne mai îngrijim dacă nu cumva vătămăm vreo persoană sau vreun interes al semenilor noștri, dacă nu împiedicăm pe cineva – fiindcă nu avem grija acestui lucru, preocupați fiind de planurile noastre...

Și uite așa greșim față de aproapele nostru de-a lungul vieții. Iar când greșim față de aproapele, nu greșim de fapt față de o ființă omenească, ci greșim personal față de Dumnezeu. Căci Dumnezeu locuiește tainic în fiecare suflet și pretutindenea odihnește. Iar felul în care ne purtăm cu aproapele este felul în care ne purtăm cu Dumnezeu. Să ne fie limpede că nu suntem pe calea cea bună, dacă ne purtăm cu dragoste față de cei ce au dragoste pentru noi, iar celor care ne urăsc le întoarcem cu aceeași măsură. Aceasta nu este calea cea bună, căci se cuvine să fim fii ai luminii, fii ai dragostei, fii ai lui Dumnezeu, copiii Domnului. Da, să fim copiii Săi, să avem caracterul Său – caracter dumnezeiesc, caracterul păcii, al dragostei și al bunătății. A nu te împotrivi celui viclean înseamnă a-ți păzi pacea lăuntrică. Știm cum a fost Domnul câtă vreme a fost în trup – a fost cu grijă față de toți, față de fiecare, față de cei ce Îl prigoneau. El este Dumnezeu Atotputernic – un singur gând și cuvânt al Său, și totul cade, totul se năruiește. Dar El ne-a arătat calea, cum se cuvine să învățăm a ne feri de rău.

Domnul Însuși spune: „Să nu stați împotriva celui viclean.” (Mt 5:39)

Spune să nu ne împotrivim celui viclean și a nu ne împotrivi înseamnă a ne păzi pacea lăuntrică. Împotrivirea este ceva rău, ea vrea să întoarcă ceva

cu aceeași măsură și, atunci, se pornește război – hrană pentru duhurile cele căzute din văzduhuri. Iar când atacă și nu întâmpină împotrivire, atunci armele lor cad de îndată și sunt biruiți. De aceea, să ne ostenim, cu orice preț, cu ajutorul lui Dumnezeu și să Îl rugăm neîncetat: „Doamne, păzește-mi pacea lăuntrică, învață-mă să fiu un suflet liniștit, pașnic, bun – așa cum sunt Îngerii și Sfinții Tăi.”

De aceea trebuie neîncetat să fim și cu gândurile la Dumnezeu. Celor pe care îi iubim în viața aceasta, rudelor noastre, celor apropiați nouă le dăruim toată atenția și viața noastră, gândurile și simțirile, totul. Iar Domnul tocmai aceasta vrea de la noi – să avem

luare-aminte față de Dânsul, căci El este Părintele nostru. Cu dreptate ne cere să Îi înapoiem ceea ce ne-a dat, pentru binele nostru, ca să fim părtași la bucuria dumnezeiască, la pacea și viața dumnezeiască, să nu fim străini și să nu ne chinuim singuri. Pentru aceasta, să învățăm a ne ruga neîncetat Domnului, să Îl căutăm în rugăciune neîncetată. Sfinții Părinți se rugau: „Doamne, izbăvește-mă de uitare!” Sfinții Părinți spun: „De îndată ce ne trezim, grija noastră să fie la Dumnezeu, cugetele noastre să se unească cu Domnul.” Și așa, pe parcursul zilei, necurmat, neîncetat, să ne amintim de Domnul.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Luni <i>26 octombrie</i>	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie – Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir
	18:00	Vecernia și Litia
Marti <i>27 octombrie</i>	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie – Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor (ale cărui moaște se află în Catedrala Patriarhală)
Sâmbătă <i>31 octombrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Luca 16, 19-31; glas 5, voscr. 11 – Duminica a 22-a după Rusalii – Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Asia
Duminică <i>1 noiembrie</i>		

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București